

Janusz J. Węc

Słowa kluczowe: kryzys strefy euro, kryzys migracyjny, Polska, Unia Europejska, Rada Europejska, Rada Unii Europejskiej, Komisja Europejska, Parlament Europejski, reforma ustrojowa strefy euro, Unia Bankowa, Unia Finansowa, Unia Fiskalna, Unia Gospodarcza, reforma polityki imigracyjnej i azylowej Unii Europejskiej, wspólna polityka bezpieczeństwa i obrony, Europejski Fundusz Obrony, stała współpraca strukturalna

Celem badawczym pracy jest krytyczna analiza zaplanowanej do 2025 r. reformy ustrojowej Unii Europejskiej, w szczególności reformy strefy euro, zmian w polityce społecznej UE, reformy wspólnej polityki bezpieczeństwa i obrony UE oraz zmian w finansach UE. Autor przyjmuje dwie hipotezy badawcze. Pierwsza z nich opiera się na założeniu, że reforma ustrojowa wzmocni Unię Europejską. Natomiast druga hipoteza stanowi, że reforma ta będzie miała istotny wpływ na przyszłą pozycję Polski w UE. W związku z tym Autor formułuje także wnioski i rekomendacje dotyczące korzyści i zagrożeń dla Polski, wynikających z planowanej reformy UE.

Marek Rewizorski

Słowa kluczowe: G20, Unia Europejska, koordynacja, targi dystrybucyjne, argumentowanie

W artykule przyjęto założenie, że aktywność dyplomatyczna UE w G20 nie tyle uwarunkowana jest przyznanymi jej kompetencjami w traktatach założycielskich, ile przez czynniki środowiskowe, zewnętrzne, które wpływają na określone zachowanie Unii w odniesieniu do negocjowania poszczególnych punktów agendy Grupy. O ile w kwestiach gospodarczych i finansowych UE, balansując między państwami UE, które nie mają samodzielnej reprezentacji w G20 a tzw. UE4 (Wielka Brytania, Francja, Niemcy, Włochy), prezentuje tryb negocjacji, który można określić jako „targi dystrybucyjne”, o tyle w pozostałych kwestiach, takich jak zmiany klimatu, polityka rozwojowa, *gender* czy zatrudnienie, UE optuje za argumentowaniem. W artykule ukazano te dwie narracje uczestnictwa UE jako aktora dyplomatycznego w G20. Ich wybór wpływa na poziom koordynacji aktywności dyplomatycznej Unii, relacje między jej państwami członkowskimi oraz działanie instytucji odpowiadających za reprezentację UE w G20.

Sebastian Paczos

Słowa kluczowe: przywództwo polityczne, Unia Europejska, system polityczny Unii Europejskiej, kryzys instytucjonalny

Artykuł jest próbą znalezienia odpowiedzi na pytanie, komu w ramach Unii Europejskiej można przypisać przywódcze role. Kto jest podmiotem realnie sprawującym przywództwo polityczne w UE i jaki jest charakter tego przywództwa? W obliczu współczesnych wyzwań stojących przed zjednoczoną Europą, odpowiedź na te pytania staje się kluczowa. Wydaje się, że nigdy wcześniej w historii Europa tak bardzo nie potrzebowała jasnego, efektywnego przywództwa.

Ponadto celem artykułu będzie rozważenie przyczyn słabości przywódców politycznych stojących na czele struktur unijnych. W tym celu analizie poddane zostały zapisy aktualnie obowiązujących traktatów oraz aspekt prawny wraz z praktyką polityczną w Unii, czyli aspekt rzeczywistego sprawowania przywództwa, przejawiający się w decyzjach, strategiach, kierunkach reform oraz procesie decyzyjnym.

Tomasz Morozowski

Słowa kluczowe: Chiny, UE, inwestycje, przejęcia, gospodarka, BRI, Inicjatywa Pasa i Szlaku, 16+1

Unia Europejska stoi przed wyzwaniem wypracowania koherentnej reakcji wobec wzmożonej aktywności gospodarczej Chińskiej Republiki Ludowej (ChRL) w Europie. Realizowana przez rząd w Pekinie polityka zagranicznej ekspansji gospodarczej i skoku do gospodarki cyfrowej, pomimo oddalenia geograficznego, dotyka Europę bezpośrednio. Chiny umacniają się na pozycji jednego z głównych aktorów na globalnej scenie, elementy „nowego jedwabnego szlaku” powstaną w miastach europejskich, chińskie przedsiębiorstwa wykupują kluczowe europejskie firmy technologiczne, zaś wymiana handlowa i ogólny poziom inwestycji chińskich w UE osiągają rekordowe poziomy.

Celem niniejszego artykułu jest odpowiedź na pytanie, w jaki sposób UE powinna reagować na taką politykę Chin. W ramach poszukiwania odpowiedzi analizy wymagał problem badawczy dotyczący dotychczasowego procesu kształtowania tej reakcji przez UE.

W tym celu należało postawić następujące pytania badawcze: jakie są czułe punkty i słabości strony europejskiej w relacjach z Chinami, których negatywny wpływ należy zniwelować? Na jakich płaszczyznach UE powinna w pierwszej kolejności rozwijać partnerstwo z Chinami? Jakie atuty leżące w relacji z ChRL po stronie UE powinna ona lepiej wykorzystywać?

Przy poszukiwaniu odpowiedzi na powyższe pytania można postawić następujące hipotezy: nawet jeżeli nie jest to celem chińskiej polityki, przyczynia się ona do rozbijania jedności europejskiej; intensywność relacji poszczególnych państw UE z Chinami jest odwrotnie proporcjonalna do ich zaangażowania w działania wspólnotowe w kwestiach spornych w agendzie europejsko-chińskiej; wypracowanie spójnej strategii UE wobec Chin jest konieczne zarówno dla zatrzymania tendencji dezintegracyjnych jak i dla złagodzenia niekorzystnych efektów chińskiej aktywności na rynku europejskim.

Wnioski z przeprowadzonej analizy pozwoliły na zdefiniowanie trzech sugestii, w oparciu o które UE powinna budować politykę wobec Chin aby w pełni korzystać z szans, jakie niesie ich nowe otwarcie gospodarcze na świat, minimalizując jednocześnie związane z nim zagrożenia: wprowadzenia równowagi do wzajemnych relacji, ochrony unijnej jedności i budowania silnej pozycji negocjacyjnej UE.

Wojciech Bąba

Słowa kluczowe: integracja europejska, Unia Europejska, Rosja, Białoruś, Mołdawia, Ukraina

Podstawowym celem artykułu jest dokonanie analizy relacji europejskich państw b. ZSRR z Unią Europejską oraz sformułowanie na podstawie wyników tejże analizy opinii odnośnie do rozwoju tych relacji w przyszłości.

Rozważania prowadzone w artykule koncentrują się na kwestii identyfikacji czynników prawnych (relacje umowne i ich pochodne) oraz empirycznych (stan relacji gospodarczych, mierzonych wartościami wybranych wskaźników), specyficznych dla relacji między Unią Europejską a analizowanym państwem b. ZSRR.

W artykule sformułowano następujące hipotezy badawcze:

- Relacje każdego z analizowanych państw b. ZSRR z UE są specyficzne.
- Rosja jest dominującym podmiotem na obszarze poradzieckim, wciąż mającym istotny, o ile nie kluczowy wpływ na relacje państw b. ZSRR z UE.

Podstawowymi metodami badawczymi, zastosowanymi w artykule są analiza przepisów prawnych i wartości wskaźników empirycznych oraz synteza wyników i

wniosków. Wykorzystanie powyższych metod poprzedziły: przegląd literatury naukowej oraz zastosowanie technik statystycznych.

Katarzyna Nagel

Słowa kluczowe: rynek pracy, aktywna polityka rynku pracy, badania panelowe, państwa Europy Środkowo-Wschodniej

W artykule przedstawiono czynniki determinujące aktywną politykę rynku pracy w nowych krajach członkowskich UE w latach 2004–2015. Prezentowana w tym zakresie wiedza teoretyczna oraz badania empiryczne dotyczą w głównej mierze krajów wysokorozwiniętych. Proces rozszerzenia UE o grupę krajów z Europy Środkowo-Wschodniej (EŚW) pozwala postawić pytanie w jakim stopniu procesy globalizacyjne i integracyjne wywierają wpływ na kształt i wydatki na aktywną politykę rynku pracy, a w jakim są to wewnętrzne uwarunkowania społeczno-ekonomiczne i polityczne. Celem artykułu jest wskazanie tych czynników, które w sposób istotny wpływają na wydatki na aktywną politykę rynku pracy w badanej grupie krajów w latach 2004-2015.

Na wstępie dokonano przeglądu literatury i badań dotyczących determinant aktywnej polityki rynku pracy oraz dokonano ich klasyfikacji. W empirycznej części artykułu dokonano wyboru wskaźników cząstkowych i podjęto próbę określenia ich wpływu na wydatki na aktywną i politykę rynku pracy. W tym celu skonstruowano model regresji dla danych panelowych.

Dyskusje w ostatnich latach zmiernają w dwóch odmiennych kierunkach. Jedna grupa badaczy sugeruje, że czynniki determinujące aktywną politykę rynku pracy są zbieżne z zidentyfikowanymi już dla krajów wysokorozwiniętych, co świadczy o jej unifikacji w skali przynajmniej regionalnej (np. w ramach UE). Ujęcie to można przeciwstawić podejściu partykularystycznemu, starającemu się wykazać, że kraje EŚW podążają odmienną i nietradycyjną ścieżką, indywidualnie lub w określonych grupach ze względu na specyfikę determinat tej polityki. Te czynniki wydają się istotne w badanej grupie krajów, tworząc podstawę do postawienia tezy o ukształtowaniu się specyficznego modelu polityki rynku, odmiennego w stosunku do pozostałych krajów członkowskich UE.

Katarzyna Nagel

Słowa kluczowe: rynek pracy, aktywna polityka rynku pracy, badania panelowe, państwa Europy Środkowo-Wschodniej

W artykule przedstawiono czynniki determinujące aktywną politykę rynku pracy w nowych krajach członkowskich UE w latach 2004–2015. Prezentowana w tym zakresie wiedza teoretyczna oraz badania empiryczne dotyczą w głównej mierze krajów wysokorozwiniętych. Proces rozszerzenia UE o grupę krajów z Europy Środkowo-Wschodniej (EŚW) pozwala postawić pytanie w jakim stopniu procesy globalizacyjne i integracyjne wywierają wpływ na kształt i wydatki na aktywną politykę rynku pracy, a w jakim są to wewnętrzne uwarunkowania społeczno-ekonomiczne i polityczne. Celem artykułu jest wskazanie tych czynników, które w sposób istotny wpływają na wydatki na aktywną politykę rynku pracy w badanej grupie krajów w latach 2004-2015.

Na wstępie dokonano przeglądu literatury i badań dotyczących determinant aktywnej polityki rynku pracy oraz dokonano ich klasyfikacji. W empirycznej części artykułu dokonano wyboru wskaźników cząstkowych i podjęto próbę określenia ich wpływu na wydatki na aktywną i politykę rynku pracy. W tym celu skonstruowano model regresji dla danych panelowych.

Dyskusje w ostatnich latach zmiernają w dwóch odmiennych kierunkach. Jedna grupa badaczy sugeruje, że czynniki determinujące aktywną politykę rynku pracy są zbieżne z zidentyfikowanymi już dla krajów wysokorozwiniętych, co świadczy o jej unifikacji w skali przynajmniej regionalnej (np. w ramach UE). Ujęcie to można przeciwstawić podejściu partykularystycznemu, starającemu się wykazać, że kraje EŚW podążają odmienną i nietradycyjną ścieżką, indywidualnie lub w określonych grupach ze względu na specyfikę determinat tej polityki. Te czynniki wydają się istotne w badanej grupie krajów, tworząc podstawę do postawienia tezy o ukształtowaniu się specyficznego modelu polityki rynku, odmiennego w stosunku do pozostałych krajów członkowskich UE.

Magdalena Kapela, Katarzyna Osiecka

Słowa kluczowe: koszty pracy, eksport, konkurencyjność międzynarodowa gospodarki, globalny łańcuch wartości

Celem artykułu jest zweryfikowanie, w jakim stopniu koszty pracy wpływają na poziom oraz strukturę polskiego eksportu. Okres badawczy obejmuje lata 2007-2016 ze szczególnym uwzględnieniem okresu przed kryzysem światowym, który w 2009 r. wpłynął na załamanie eksportu większości państw europejskich oraz po kryzysie. Do badania zastosowano metodę studiów literatury przedmiotu, dedukcji, opisu metodę estymacji, opartą o kryterium minimalizacji sumy kwadratów reszt (KMNK), współczynniki podobieństwa struktur μ . Źródła danych pochodzą głównie z bazy danych Eurostat oraz GUS.

Niskie koszty pracy przyczyniają się do wzrostu udziału Polski w globalnym łańcuchu wartości. Stwarzają jednak ryzyko ukształtowania się niekorzystnej struktury produkcji i eksportu (mały udział dóbr wysokiej techniki w produkcji i eksporcie, duży udział półproduktów importowanych w eksporcie kraju). Jednocześnie silna konkurencja między państwami i coraz większa swoboda w przepływie dóbr i usług, powodują, że coraz większe znaczenie dla odbiorców ma specyfika produktu. Poziom zaawansowania technologicznego jest zatem istotnym elementem poprawy jakości oferowanych dóbr i usług oraz produktywności pracy, przy równoczesnym przejściu z pracochłonnych do bardziej kapitałochłonnych gałęzi gospodarki.

Grzegorz Dybowski

Słowa kluczowe: system żywnościowy, transformacja rolnictwa, urbanizacja, obszary wiejskie

Cel: celem artykułu jest identyfikacja zmian jakościowych zachodzących w globalnym systemie żywnościowym pod wpływem przemian strukturalnych w światowej gospodarce.

Problem badawczy: podstawowym i zarazem nadrzędnym zadaniem światowego systemu żywnościowego powinno być zapewnienie globalnej populacji właściwego wyżywienia, rozumianego nie tylko jako dostarczanie odpowiedniej ilości energii i białka, ale także diety zbilansowanej pod względem składników pokarmowych, zapewniającej właściwy rozwój fizyczny i psychiczny. Mimo niewątpliwego postępu, ok. 815 mln ludzi nadal głoduje, a co trzeci mieszkaniec Ziemi jest niedożywiony lub ma niewłaściwą dietę. Przyrost populacji i dochodów, szczególnie w krajach rozwijających się, kreować będzie dodatkowy popyt na żywność i zmiany w dotychczasowej diecie. Towarzyszyć temu będą ograniczenia zasobów naturalnych dla rolnictwa i negatywne zmiany klimatu. Przemiany strukturalne w światowej gospodarce wywierają silny wpływ na globalny system żywnościowy. W przeszłości przechodzenie od gospodarki opartej na rolnictwie do opartej na przemyśle, a następnie na

usługach wspierane było procesem szybkiej industrializacji. W nadchodzących dekadach potencjał industrializacji będzie znacząco słabszy, a dynamika urbanizacji wyprzedzać będzie tempo wzrostu gospodarczego w przemyśle i usługach.

Hipotezy: zmiany jakościowe w systemie żywnościowym muszą się oprzeć na transformacji rolnictwa i obszarów wiejskich i nowych relacjach między miastem i wsią, a także na terytorialnym podejściu do systemu żywnościowego. Taki system sprzyjać będzie inkluzyjnej transformacji miast i ich wiejskiego otoczenia, a także zrównoważonej gospodarce na obszarach wiejskich.

Metoda badawcza: w analizie zastosowano metodę obserwacji pośredniej, opierając się na informacjach zgromadzonych wcześniej przez kompetentne instytucje. Wykorzystano bazy danych FAO, Human Development Programme oraz World Food Programme.

Jerzy Menkes, Anna Kociołek-Pęksa

Słowa kluczowe: Aksjologia praw człowieka, Organizacja Narodów Zjednoczonych - ONZ, tożsamość narodowa, prawo do samostanowienia, odpowiedzialność za ochronę, pokój, Karta Narodów Zjednoczonych,

Cel badania: Celem opracowania jest zbadanie czy i jakim procesom przeobrażaniem podlega prawo międzynarodowe publiczne (in genere) oraz międzynarodowe prawo ochrony praw człowieka (in specie). Celem badania jest również zbadanie, czy i jak to ma wpływ na bezpieczeństwo międzynarodowe..

Główne problemy badawcze: Czy zmienił się paradygmat międzynarodowego prawa publicznego (czy podlega procesowi konwergencji prawnej, czy też rozbieżnościom prawnym) i czy paradygmat ochrony praw człowieka w związku z tym uległ przeobrażeniom? Czy w związku z wymienionymi wyżej przeobrażeniami mogło dojść lub dochodzi do redefinicji roli państwa i idei oraz sposobu wykonywania suwerenności?

Co dzieje się w sferze bezpieczeństwa międzynarodowego w związku z tymi zmianami, a zwłaszcza jaki jest faktyczny standard ochrony praw człowieka w ONZ?

Metody badawcze: analiza tekstów źródłowych (aktów prawa międzynarodowego); analiza komparatystyczna rozwiązań ustrojowych instytucjonalnych i warunkowanych prawnie zjawisk społeczno-politycznych (analiza zarówno dogmatycznoprawna, filozoficznoprawna i socjologicznoprawna, z elementami analizy politologicznej i historycznoprawnej) w ujęciu diachronicznym dla badanego zakresu.

Wnioski: Suwerenność państwa uległa przekształceniu z tytułu roszczeniowego o zaprzestanie naruszania w wymagalne prawo podmiotowe do ochrony (przysługujące człowiekowi i ludziom). Nastąpiła zmiana paradygmatu pmp w szczególności immanentna jedność prawa międzynarodowego jako prawa wspólnego społeczności międzynarodowej ulega, wraz z tą społecznością fundamentalnej dywergencji na: prawo regulujące stosunki wewnętrzne członków *security community* (NATO), i prawo europejskie które mają charakter powiązanych normatywnie i instytucjonalnie self contained regime oraz prawo międzynarodowe regulujące stosunki pomiędzy państwami zachodniej hemisfery a innymi podmiotami prawa międzynarodowego. Ponadto prawo międzynarodowe podlega procesom konstytucjonalizacji czyli wypiętrzania się struktury jego źródeł. Dokonał się także proces zmiany paradygmatu ochrony prawa człowieka i powiązanego z nim bezp.

międzynarodowego tj. normy ochrony praw człowieka regulowane prawem krajowym (i nielicznymi regulacjami międzynarodowymi) przekształciły się w prawo międzynarodowe praw człowieka. W systemie prawa międzynarodowego była to zmiana o charakterze rewolucyjnym w procesie wartościowania pozytywna.

Cezary Kościelniak

Słowa kluczowe: uniwersytety w Europie, uniwersytet humboldtowski, polityka szkolnictwa wyższego

Celem tekstu jest zaprezentowanie zagadnienia kryzysu uniwersytetu w kontekście aktualności humboldtowskiego modelu uniwersytetu. Siłą dla modelu Wilhelma von Humboldta jest równowaga między skutecznością badawczą – tak ważną dla badań nad nowymi technologiami – a humanizacją życia społecznego i potrzebną w wymiarze globalnym refleksyjnością. Atrakcyjność tej propozycji polega także na kulturotwórczej i społecznej misji uniwersytetu. Ważnym aspektem pozostaje silne poczucie autonomii w wielu europejskich kulturach akademickich, na którą w modelu humboldtowskim jest miejsce.

Tekst wychodzi od charakterystyki kryzysu uniwersytetu, a następnie formułuje odpowiedź na pytanie, jakie współczesne znaczenie niesie ze sobą propozycja Humboldta dzisiaj. W tekście analizuje się procesy „de-humboldtyzacji” uniwersytetu, a następnie wybrane wyzwania stojące przed uniwersytetem, takie jak masowe kształcenie, biurokracja i globalizacja.

Anna Szczepańska-Dudziak

Słowa kluczowe: Stany Zjednoczone, służba zagraniczna, stosunki zagraniczne ze Stanami Zjednoczonymi

Celem artykułu jest ukazanie działalności konsulatu USA w Poznaniu w latach 1946-1951 na tle wzajemnych relacji polsko-amerykańskich, których ewolucja po II wojnie światowej następowała pod wpływem zmian w sytuacji międzynarodowej i narastającej rywalizacji między ZSRR i USA. Artykuł stanowi próbę odpowiedzi na pytanie jak wyglądała organizacja i warunki pracy służby zagranicznej USA w Polsce oraz jakie cele miała realizować placówka konsularna w Poznaniu? Drugim kierunkiem rozważań stała się

kontrwywiadowcza działalność polskich organów bezpieczeństwa wymierzona w amerykańskich dyplomatów w pierwszym okresie funkcjonowania konsulatu. Analizie poddano źródła archiwalne prezentujące działalność dyplomatów jak również inwigilację urzędników konsularnych w Poznaniu. Wykorzystano przy tym historyczną metodę badawczą oraz analizę systemową w celu oceny uwarunkowań polityki zagranicznej państw. Interpretacja materiału badawczego pozwoliła na stwierdzenie, że konsulat w Poznaniu nie był dla interesów USA priorytetową placówką i realizował rutynowe czynności urzędowe, promował język i kulturę oraz rozwijał kontakty społeczne. Pogarszające się relacje dwustronne Polski i USA oraz antyamerykańska nagonka polskich władz i działania Urzędu Bezpieczeństwa, przekładały się na warunki pracy konsulów – ograniczenia obsady kadrowej, trudności w realizacji czynności służbowych i utrzymywaniu kontaktów społecznych, stąd decyzja o likwidacji konsulatu USA w Poznaniu (31 sierpnia 1951 r.).

Katarzyna Jędraszczyk

Słowa kluczowe: Ukraińska Cerkiew Prawosławna Patriarchatu Moskiewskiego, Ukraińska Cerkiew Prawosławna Patriarchatu Kijowskiego, Rosyjski Kościół Prawosławny, kultura polityczna, Ukraina, polityka religijna, kościół narodowy

Artykuł stanowi analizę znaczenia i miejsca Kościoła prawosławnego w życiu społecznym i politycznym Ukrainy po 2013 r. W kontekście polityki zagranicznej wyzwaniem dla każdego państwa jest aktywność zagraniczna Kościołów (jako jednostki nieterytorialnej i transnarodowej). Nowe realia polityczne po „rewolucji godności”, aneksji Krymu i wojnie w Donbasie postawiły przed Kościołem prawosławnym na Ukrainie i w Rosji nowe wyzwania. Pokazały, jak wielką pułapką jest dla Ukraińskiej Cerkwi Prawosławnej Patriarchatu Moskiewskiego i Rosyjskiej Cerkwi Prawosławnej koncepcja *ruskiego mira* oraz wpływ zwierzchnictwa Rosyjskiej Cerkwi Prawosławnej na podległą mu Ukraińską Cerkiew Prawosławną Patriarchatu Moskiewskiego. Polityka Kremla szkodzi wizerunkowi i interesowi Cerkwi. Prawosławnym biskupom Ukrainy, podporządkowanym Patriarchatowi Moskiewskiemu trudno zachować równocześnie lojalność wobec państwa ukraińskiego i władz kościelnych w Moskwie.

Ukraińska Cerkiew Prawosławna Patriarchatu Moskiewskiego jest zróżnicowana wewnątrz i ujawniają się w niej także różnice pokoleniowe. Część starszego pokolenia ma silne związki z hierarchami w Rosji. Część starszego pokolenia ma silne związki z hierarchami w Rosji. Młodsze pokolenie, które nie pamięta okresu sowieckiego, widzi we formalnym uniezależnieniu się od Moskwy możliwości rozwoju swojego i Cerkwi jako instytucji.

Julita Rachwalska

Słowa kluczowe: stereotyp, Polacy, Niemcy, Kaszubi, katolik, ewangelik, lata międzywojenne

Celem artykułu jest przedstawienie problemu obecności stereotypu narodowościowo-wyznaniowego, Polak-katolik, Niemiec-ewangelik, w Kościerzynie okresu międzywojennego (1920-1939) oraz uzupełnienie wyników dotychczasowych badań nad historią miasta. Założenie, że istniejący stereotyp narodził się już w czasach Reformacji w wyniku spotkania dwóch odmiennych kultur, narodowości i konfesji, wskazuje na jego trwałość i wpływ na kształtujące się przez wieki wzajemne postrzeganie. Doprowadziło to do postawienia ważnych pytań dotyczących, po pierwsze tego, jakie były źródła omawianego stereotypu w odniesieniu do Kościerzyny, jako części Kaszub? Po drugie, czym się charakteryzował ów stereotyp i jakimi treściami był wypełniony? Po trzecie, jakie czynniki wpływały na jego treści i utrwalanie w świadomości mieszkańców miasta? Dokonanie analizy materiałów archiwalnych zawierających: ewidencje ludności, dokumenty wyprodukowane przez urzędników miejskich oraz raporty starostwa, pozwoliło odtworzyć strukturę narodowościową miasta lat 1920-1939 ukazując, że żyli w nim również Niemcy katolicy i Polacy ewangelicy. Natomiast poddanie analizie (opierając się na statusowej koncepcji stereotypu Jana Błuszkowskiego), treści zawartych w literaturze, prasie, spisanych wspomnieniach i zebranych wywiadach, odsłoniło jego istotę opierającą się na łączeniu narodowości z wyznaniem, dualizmie „my” - „oni” oraz cechy charakterystyczne takie jak: trwałość, niezależność od doświadczenia, uaktywnianie w języku, odnoszące się do emocji wartościowanie czy opieranie na częściowo zafalszowanym obrazie grupy postrzeganej.

Marlena Dzikowska, Marian Gorynia, Barbara Jankowska, Aleksandra Kania,

Katarzyna Mroczek-Dąbrowska, Piotr Trąpczyński

Słowa kluczowe: globalny kryzys gospodarczy, geneza, skutki, Polska, Grecja

Celem niniejszego artykułu jest scharakteryzowanie sytuacji gospodarczej Polski przez pryzmat wybranych wskaźników aktywności gospodarczej w okresie globalnego kryzysu gospodarczego na tle jednego z krajów Unii Europejskiej – Grecji. Problem badawczy dotyczy globalnego kryzysu gospodarczego z perspektywy mikro- i makroekonomicznej. Autorzy wysunęli hipotezę, że sytuacja gospodarcza określonych krajów, będących członkami

tego samego ugrupowania integracyjnego w momencie zarażania się globalnym kryzysem gospodarczym miała kolosalne znaczenie dla radzenia sobie przez te kraje z kryzysem. W artykule odwołano się do analizy wskaźników aktywności gospodarczej w oparciu o dane z bazy World Development Indicators na poziomie makroekonomicznym z perspektywy gospodarek Polski i Grecji. Wybór obu krajów był celowy. Polska to kraj, który relatywnie dobrze radził sobie z globalnym kryzysem gospodarczym, podczas gdy Grecja doświadczyła poważnych trudności.